

DNEŠNÍ DĚTI PŘEVEZOU I MIKULÁŠE S ČERTEM

Nela Chamrádová

Sníh už napadl a zanedlouho nás čeká Štědrý den. Z čeho se ale můžeme těšit ještě před Vánoci, je návštěva Mikuláše a jeho pomocníků, čerta a anděla. „Nenápadně“ vysoko vylepené papíry s inzertním textem: *Hledáte pro Vaše dítě Mikuláše, čerta a anděla? Objednávejte nejméně 2 týdny předem na tel.: XXXI*, mě vždycky rozesmějí a ve vzpomínkách se vrátím se do mých dětských let.

Kde jsou ty časy, kdy se po sídlišti ozýval řinkot řetězů a pláč děti? Měli jsme tenkrát respekt a báli jsme se toho dne, kdy nás přijde zúčtovat pan Mikuláš. Nejhorší bylo, když přišel jen čert. Dárky žádné a pekelně vystrašený obličej, jak u nás doma, tak u souseda Mirečka, který nepochybně zlobil. Můžu říct, že jsem dlouho žila v domnění, že Mikuláš existuje, asi to bylo tím dokonale vyrobeným kostýmem.

Ale dnes je jiná doba! Mikuláše a čerta převezou i pětileté dítě! Ano, je to tak. Asi se teď divíte, ale vychytralost dnešních holomků nebere konce. Nejen, že nemají respekt z nádherného plnovousu a zlaté berličky, ale obdiv a pokoru v nich nevzbudí ani pořádné čertisko, natož anděl. Možná je příčina v pochybně vyrobených kostýmech a v méně přesvědčivých „hercích“. Minulý rok mě pobavila příhoda, která se stala právě v době mikulášské nadílky. Moje kamarádka mi ještě ten večer volala a se smíchem v telefonu vyprávěla, co se u nich v domácnosti stalo:

Poslouchej, my jsme se teď tak nasmáli. Víš, co ta naše Kačka zase provedla? Pozveme si na ni Mikuláše s čertem a ono to zlobidlo vyvede cirkusácký kousek, který nám všem vyrazí dech. Celou dobu ji říkáme: „Kačenko, hezky si připrav básničku nebo písničku a až přijde pan Mikuláš, tak se ukloniš a povíš mu ji, jinak si tě čert odnese do pekla.“

A náš roztomilý potomek povídá: „já jsem byla hodná, takže mě čert neodnese“.

Byl večer, Kačka netrpělivě koukala z okna a zezdola našeho paneláku jsme uslyšeli řinčení řetězů. To jsme ještě netušili, co se bude dít. Mikuláš s čertem se dobyli k našim dveřím a chtěli po Kačence básničku. Ta jim ji ale nechtěla říct, že prý si ji nezaslouží. To nás rozesmálo, ale i tak jsme říkali Kačce, ať poví básničku, nebo ji čert odnese do pekla. A na to naše holčička: „tak ať mě odnese, mě je stejně doma pořád zima“.

Mikuláš se pousmál a tajemným hlasem jí povídá: „Kačenko, ale ty jsi určitě byla hodná, takže do pekla nepůjdeš, ale co kdybych tě vzal na svou zlatou nit' a už by ses nikdy k mamince a tatínkovi nevrátila? Dobře si to rozmysli. Můžeš jen jednou odpovědět,“ zachraňoval situaci. A ona se jen šibalsky pousmála, odběhla do pokojíčku a vrátila se zpátky s batůžkem.

„Už mám sbaleno, pane Mikuláši, můžeme jít.“

Vyjeveně jsme se na ni dívali, Mikuláš nevěděl, co má dělat a čert to nevydržel a začal se smát. A naše Kačka cenila svoje malé zoubky a krčila nos.

„A co jste udělali“ ptám se zvědavě.

„Vysvětlili jsme ji, že musí zůstat s námi, že ji jen tak nemůžeme pustit.“

„A co říkala?“ znova vyzvídám.

„Že zůstane doma. Prý už na Mikuláše nevěří, jinak by ji prý vzal s sebou, a že holky ve škole měly pravdu.“

Tak to vidíte. V dnešní době se není čemu divit. Děti si mezi sebou povídají o všem, co vidí doma nebo v televizi a nějaké tradice je už nepřekvapí. Jak já jsem ráda, že jsem se narodila v době, kdy se věřilo na Ježíška a Mikuláše. Byly to hezké časy. Pocit a příjemné vzpomínky

na dobu bezstarostnosti se jen tak nezapomínají. Přeji hodně zdu a při hledání těch „pravých“ Mikulášů, čertů a andělů. A hlavně dobré výmluvy těm, kteří vědí, že jejich děti nemají strach a ostych před touto „nebeskou trojicí“.

